Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (izba ds. odwołań)

z dnia 18 września 2018 r.*

Odwołanie – Służba publiczna – Personel kontraktowy – Emerytury i renty – Przeniesienie do systemu emerytalnego Unii praw emerytalnych nabytych wcześniej w ramach systemów krajowych – Szkoda wynikająca z jakoby niewystarczających informacji udzielonych wnoszącym odwołanie przez OUZU przy przekazywaniu propozycji dotyczących doliczenia lat uprawniających do emerytury – Oddalenie skargi o odszkodowanie w pierwszej instancji – Artykuł 77 ust. 4 regulaminu pracowniczego – Szkoda majątkowa

W sprawie T-702/16 P

mającej za przedmiot odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 20 lipca 2016 r., Barroso Truta i in./Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (F-126/15, EU:F:2016:159), zmierzające do uchylenia tego wyroku,

José Barroso Truta, pracownik kontraktowy Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zamieszkały w Bofferdange (Luksemburg),

Marc Forli, pracownik kontraktowy Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zamieszkały w Lexy (Francja),

Calogero Galante, pracownik kontraktowy Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zamieszkały w Aix-Sur-Cloie (Belgia),

Bernard Gradel, pracownik kontraktowy Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zamieszkały w Konacker (Francja),

reprezentowani przez adwokatów S. Orlandiego i T. Martina,

wnoszący odwołanie,

przeciwko

Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej, reprezentowanemu przez J. Inghelrama, Á. Almendrosa Manzana, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

SĄD (izba ds. odwołań)

w składzie: M. Van der Woude, prezes, H. Kanninen i D. Gratsias (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: G. Predonzani, administrator,

* Język postępowania: francuski.

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 lutego 2018 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wnoszący odwołanie: José Barroso Truta, Marc Forli, Calogero Galante i Bernard Gradel, pracownicy kontraktowi z grupy funkcyjnej I, zatrudnieni na czas nieokreślony w Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Administracji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wcześniej zwanej DG ds. Infrastruktury żądają w odwołaniu uchylenia wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 20 lipca 2016 r., Barroso Truta i in./Trybunał Sprawiedliwości (F-126/15, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:F:2016:159). W wyroku tym Sąd do spraw Służby Publicznej odrzucił ich skargę zmierzającą do zasądzenia od Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odszkodowania za utratę ich uprawnień emerytalnych, nabytych przez nich przed podjęciem służby w tej instytucji w ramach krajowych systemów emerytalnych i przeniesionych do systemu emerytalnego Unii Europejskiej.

Ramy prawne i okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

Ramy prawne

2 Rozdział 3 tytułu V Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem"), w wersji mającej zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r., jest zatytułowany „Emerytury i renty inwalidzkie". Artykuł 77 tego regulaminu stanowi:

„Urzędnik, który przepracował w służbie co najmniej dziesięć lat, nabywa uprawnienia emerytalne […].

Maksymalna wysokość emerytury wynosi 70% ostatniego wynagrodzenia podstawowego w ostatniej grupie zaszeregowania, do której urzędnik należał przez co najmniej rok. Za każdy rok służby uznany zgodnie z art. 3 załącznika VIII należy się urzędnikowi 1,80% tego ostatniego wynagrodzenia podstawowego.

[…]

Kwota emerytury nie może być mniejsza niż 4% liczby określającej minimum utrzymania za każdy rok służby.

Prawo do emerytury nabywa się z ukończeniem 66. roku życia.

[…]".

3 Zgodnie z art. 6 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego „[k]wota minimum socjalnego do celów obliczenia wysokości świadczeń emerytalnych jest równa wysokości wynagrodzenia podstawowego urzędnika w pierwszym stopniu grupy zaszeregowania AST 1".

4 W poprzedniej wersji, obowiązującej od dnia 1 maja 2004 r. do 31 grudnia 2013 r., art. 77 regulaminu pracowniczego przewidywał, że „1,90% ostatniego wynagrodzenia podstawowego [w ostatniej grupie zaszeregowania, do której urzędnik należał przez okres co najmniej roku] wypłaca się na rzecz urzędnika każdego roku służby", oraz że prawo do emerytury nabywa się zasadniczo z ukończeniem 63 roku życia.

5 Artykuł 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego stanowi:

„Emerytura wypłacana jest na podstawie całkowitej liczby lat pełnienia służby przez danego urzędnika uprawniających go do otrzymania emerytury. Każdy rok pracy uwzględniony zgodnie z przepisami art. 3 zalicza się jako jeden rok służby uprawniający do emerytury, a każdy pełny miesiąc do zaliczenia jednej dwunastej roku służby uprawniającego do otrzymania emerytury.

Przy obliczaniu lat uprawniających do emerytury uwzględnia się nie więcej niż lata niezbędne do uzyskania maksymalnej kwoty emerytury w rozumieniu art. 77 akapit drugi regulaminu pracowniczego”.

6 Zgodnie z art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego:

„W odniesieniu do urzędnika, który podejmuje służbę w Unii po:

– zakończeniu służby w administracji rządowej albo w organizacji krajowej lub międzynarodowej;

lub

– wykonywaniu działalności zawodowej na podstawie zatrudnienia lub na własny rachunek,

po powołaniu, ale przed nabyciem uprawnień do wypłaty emerytury za wysługę lat w rozumieniu art. 77 regulaminu pracowniczego, do wpłacenia na rzecz Unii wartości kapitałowej uaktualnionej z datą faktycznego przekazania praw nabytych do emerytury za wysługę lat z tytułu takiej służby lub działalności.

W takim przypadku organ powołujący każdej instytucji, w którym urzędnik pełni służbę, uwzględniając wynagrodzenie podstawowe urzędnika, wiek oraz kurs wymiany walut z datą zastosowania przekazania, ustala na mocy ogólnych przepisów wykonawczych liczbę lat służby uprawniających do emerytury za wysługę lat, które podlegają zaliczeniu na podstawie systemu emerytalnego Unii w odniesieniu do poprzedniego okresu pracy, w oparciu o przekazany kapitał po odliczeniu kwoty stanowiącej aprecjację kapitału między datą zastosowania transferu a datą rzeczywistego transferu.

[…]”.

7 Artykuł 109 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanych dalej „WZIP”) stanowi:

„1. Kończąc służbę, członek personelu kontraktowego jest uprawniony do otrzymania emerytury za wysługę lat, przeniesienia aktuarialnie obliczonej równowartości prawa do emerytury lub odprawy zgodnie z rozdziałem 3, tytułem V załącznika VIII do regulaminu pracowniczego […].

2. Artykuł 11 ust. 2 i 3 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego stosuje się na zasadzie analogii do personelu kontraktowego.

[…]”.

8 Artykuł 110 WZIP stanowi:

„Każdy okres służby w personelu tymczasowym Unii Europejskiej uwzględnia się przy obliczaniu lat wysługi do emerytury zgodnie z załącznikiem VIII do regulaminu pracowniczego”.

9 Wreszcie, zgodnie z art. 7 ust. 6 decyzji Komitetu Administracyjnego Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 17 października 2011 r. w sprawie ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, „[l]iczba lat uprawniających do emerytury podlegających uwzględnieniu [do celów doliczenia po przeniesieniu uprawnień emerytalnych] nie może w żadnym razie przekraczać liczby lat, podczas których zainteresowany należał do odnośnych systemów" i „[k]ażda nadwyżka wynikająca z limitu liczby lat uprawniających do emerytury podlega zwrotowi zainteresowanemu pracownikowi".

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

10 Sąd do spraw Służby Publicznej przedstawił okoliczności powstania sporu w pkt 8–48 zaskarżonego wyroku. Punkty te zostały zasadniczo przedstawione poniżej.

Wnioski o przeniesienie uprawnień emerytalnych

11 Wnoszący odwołanie wnieśli w latach 2006–2010, na podstawie art. 11 ust. 2 [załącznika VIII do] regulaminu pracowniczego, wnioski o przeniesienie uprawnień emerytalnych, które nabyli uprzednio w ramach zatrudnienia w różnych organach luksemburskich, francuskich i belgijskich.

12 Organ upoważniony do zawierania umów o pracę (zwany dalej „OUZU") Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przekazał wnoszącym odwołanie propozycje doliczenia lat uprawniających do emerytury i poprosił ich o dokładne sprawdzenie informacji, które wziął pod uwagę, zachęcając ich do „skontaktowania się z osobami kontaktowymi w ramach [Dyrekcji ds. Zasobów Ludzkich i Zarządzania Personelem, będącej częścią Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Personelu i Finansów Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej] w celu uzyskania wyjaśnień dotyczących obliczania i omówienia konsekwencji związanych z ewentualnym przeniesieniem uprawnień emerytalnych".

13 W związku z tym OUZU zwrócił uwagę wnoszących odwołanie na fakt, że „[r]egulaminowe skutki doliczenia lat uprawniających do emerytury przyznanego na podstawie [omawianych propozycji mieściły się w zakresie] zasad funkcjonowania systemu zabezpieczenia emerytalnego urzędników Unii Europejskiej obowiązujących podczas nabywania prawa do emerytury, przy czym liczba doliczonych lat uprawniających do emerytury w systemie przeniesienia nie zostanie zmieniona", że „[o]ficjalna propozycja doliczenia staje się skuteczna jedynie po otrzymaniu pełnej kwoty do przeniesienia" i że „[u]zyskane w ten sposób doliczenia [nie będą] uwzględniane przy obliczaniu minimalnego wymaganego okresu służby, czyli dziesięciu lat uprawniających do emerytury w ramach europejskiej służby publicznej, zgodnie z art. 77 regulaminu pracowniczego […]" (zaskarżony wyrok, pkt 11, 12, 16, 21, 27).

14 Wnoszący odwołanie podjęli niezbędne kroki, aby przeniesienie praw, które nabyli w krajowych systemach emerytalnych przed podjęciem przez nich służby w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej, odbyło się w przypadku niektórych z nich w całości, a w przypadku innych w części (zaskarżony wyrok, pkt 13, 18, 23, 29 i 30). Jak wskazano w tym względzie w zaskarżonym wyroku, właściwe służby Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przyjęły decyzje kończące postępowanie w sprawie przeniesienia krajowych uprawnień emerytalnych wnoszących odwołanie (zwane dalej łącznie „decyzjami w sprawie doliczenia lat uprawniających do emerytury").

15 W szczególności pismem z dnia 16 lutego 2012 r. kierownik Wydziału Praw Regulaminowych poinformował J. Barrosa Trutę, że w wyniku przeniesienia kapitału odpowiadającego uprawnieniom emerytalnym nabytym wcześniej, czyli 61 121,08 EUR, OUZU dokonał, do celów przeniesienia tych uprawnień do systemu emerytalnego Unii, ponownego przeliczenia liczby lat uprawniających do emerytury, co spowodowało uznanie w ramach tego systemu okresu składkowego wynoszącego 8 lat i 24 dni (zaskarżony wyrok, pkt 14).

16 Pismami z dnia 16 lutego 2012 r., z dnia 8 kwietnia 2013 r. i z dnia 25 lipca 2014 r. kierownik Wydziału Praw Regulaminowych poinformował M. Forliego, że w wyniku przeniesienia kapitału odpowiadającego uprawnieniom emerytalnym nabytym w ramach zatrudnienia w różnych podmiotach krajowych, OUZU dokonał, do celów przeniesienia tych uprawnień do systemu emerytalnego Unii, ponownego przeliczenia liczby lat uprawniających do emerytury, co spowodowało uznanie w ramach tego systemu okresu składkowego wynoszącego 15 lat i 18 dni, 6 dni oraz 1 roku i 23 dni (zaskarżony wyrok, pkt 19).

17 Pismami z dnia 13 listopada 2009 r. i z dnia 6 grudnia 2010 r. [kierownik] Wydziału Praw Regulaminowych poinformował C. Galantego, że OUZU dokonał, do celów przeniesienia uprawnień emerytalnych do systemu emerytalnego Unii, ponownego przeliczenia lat uprawniających do emerytury nabytych przez niego w ramach zatrudniania w różnych podmiotach krajowych, co spowodowało uznanie w ramach tego systemu okresu składkowego wynoszącego 4 lata i 1 miesiąc, przy czym C. Galantemu zwrócono kwotę 7626,50 EUR, oraz 10 lat, 4 miesięcy i 5 dni (zaskarżony wyrok, pkt 25).

18 Pismem, z jednej strony, z dnia 20 grudnia 2006 r., cofniętym i zastąpionym pismem z dnia 21 grudnia 2009 r. oraz, pismem, z drugiej strony, z dnia 18 października 2011 r. [kierownik] Wydziału Praw Regulaminowych poinformował B. Gradela, że w wyniku przeniesienia kapitału odpowiadającego uprawnieniom emerytalnym nabytym w ramach zatrudnienia w różnych podmiotach krajowych, OUZU dokonał, do celów przeniesienia tych uprawnień do systemu emerytalnego Unii, ponownego przeliczenia liczby lat uprawniających do emerytury, co spowodowało uznanie w ramach tego systemu okresu składkowego wynoszącego 16 lat, przy czym B. Gradelowi zwrócono kwotę 14 235,11 EUR, 3 lata, 2 miesiące i 20 dni oraz 2 lata, 3 miesiące i 5 dni (zaskarżony wyrok, pkt 31).

Spotkanie z dnia 12 kwietnia 2012 r. oraz wnioski wnoszących odwołanie o informacje

19 Po otrzymaniu w dniu 9 marca 2012 r. wiadomości elektronicznej, wysłanej do całego personelu przez dyrekcję ds. zasobów ludzkich i administracji pracowników Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dotyczącej aktualizacji narzędzia symulacyjnego do obliczania uprawnień emerytalnych urzędników, zwanego „kalkulatorem emerytalnym”, wnoszący odwołanie użyli tego narzędzia i odkryli, że dokonane przez nich przeniesienie uprawnień emerytalnych nie będzie mieć wpływu na wysokość ich poszczególnych emerytur. Innymi słowy, według wnoszących odwołanie i uzyskanych w ten sposób szacunków, wysokość ich poszczególnych emerytur w momencie ich przejścia na emeryturę będzie zasadniczo taka sama, niezależnie od przeniesienia ich uprawnień emerytalnych nabytych wcześniej w ramach systemów krajowych (zaskarżony wyrok, pkt 32, 33).

20 W kwietniu 2012 r. J. Barroso Truta i M. Forli, podczas spotkania, o które poprosili, spotkali się z kierownikiem Wydziału Praw Regulaminowych. Podczas tego spotkania kierownik tego wydziału wyjaśnił im zakres zastosowania w ich przypadku reguły, która wynika między innymi z art. 77 akapit czwarty regulaminu pracowniczego (zwanej dalej „minimum socjalnym”).

21 Podczas wyżej wymienionego spotkania wnoszący odwołanie zostali także poinformowani, że co do zasady nie ma możliwości zwrotu do danych podmiotów krajowych uprawnień emerytalnych już przeniesionych do systemu emerytalnego Unii. Kierownik wydziału uzgodnił z obydwoma zainteresowanymi, że skontaktuje się ze służbami Komisji Europejskiej, żeby sprawdzić, czy wystąpiły u niej podobne przypadki i w jaki sposób sobie z nimi poradzono (zaskarżony wyrok, pkt 34).

22 Jak wskazano w pkt 35 zaskarżonego wyroku, z wiadomości elektronicznej z dnia 11 lutego 2015 r. kierownika Wydziału Praw Regulaminowych, czasowo przydzielonego na inne stanowisko w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wynika, że podczas wspomnianego spotkania dwóch wnoszących odwołanie wymienionych w pkt 20 powyżej poinformowało go, że brali udział w spotkaniu

organizowanym przez związki zawodowe z inicjatywy C. Galantego, podczas którego zostali poinformowani o pilnej potrzebie dokonania przeniesienia swoich uprawnień emerytalnych ze względu na ryzyko utraty praw.

23 Pismem z dnia 23 kwietnia 2012 r., działając na podstawie art. 25 regulaminu pracowniczego, J. Barroso Truta i M. Forli zwrócili się do dyrektora generalnego DG ds. Personelu i Finansów Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „dyrektorem generalnym") o zbadanie możliwości zwrócenia organom krajowym kwot przeniesionych w ich imieniu do systemu emerytalnego Unii (zaskarżony wyrok, pkt 36).

24 W dniu 26 kwietnia 2012 r. J. Barroso Truta i M. Forli zwrócili się do podmiotów, których dotyczy niniejsza sprawa, a mianowicie do krajowego zakładu ubezpieczeń emerytalnych w Luksemburgu (CNAP) o wycofanie ich wniosków o przeniesienie praw emerytalnych oraz przywrócenie praw nabytych wcześniej w tym podmiocie. Odpowiednio pismami z dnia 7 maja 2012 r. CNAP odmówił uwzględnienia tych wniosków, podkreślając, że co do zasady dokonane przeniesienie uprawnień emerytalnych miało charakter ostateczny (zaskarżony wyrok, pkt 37).

25 W dniu 3 września 2012 r. C. Galante, działając na podstawie art. 25 regulaminu pracowniczego, zwrócił się do dyrektora generalnego o rozważenie możliwości zwrócenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej kwoty przeniesionej przez CNAP z tytułu nabytych wcześniej praw. W tej kwestii wnoszący odwołanie zwrócił się również bezpośrednio do CNAP. Zawiadomieniem z dnia 27 września 2012 r. dyrektor generalny poinformował C. Galantego, że nie może uwzględnić jego wniosku (zaskarżony wyrok, pkt 38, 39).

26 W dniu 5 lutego 2013 r. dyrektor generalny poinformował J. Barrosa Trutę i M. Forliego, że OUZU skontaktował się dwukrotnie z CNAP w celu rozpatrzenia sytuacji każdego z nich, lecz w dniach 20 lipca i 17 sierpnia 2012 r. ten podmiot krajowy zakomunikował mu, że odmawia wyrażenia zgody na zwrot przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uprawnień emerytalnych nabytych uprzednio przez tych dwóch wnoszących odwołanie, a które przeniósł do systemu emerytalnego Unii. Odmowy te zostały ponownie potwierdzone przez CNAP w dniu 7 stycznia 2013 r. (zaskarżony wyrok, pkt 40).

Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

27 Pismami z dnia 16 kwietnia 2014 r. o identycznej treści, działając na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego, wnoszący odwołanie złożyli wnioski o naprawienie przez OUZU szkód finansowych, które ponieśli w wyniku przeniesienia uprawnień emerytalnych każdego z nich do systemu emerytalnego Unii. Na poparcie swoich żądań podnieśli oni w istocie, że w momencie, gdy wyrażali zgodę na przeniesienie swoich uprawnień emerytalnych nabytych uprzednio, nie wiedzieli, że zgodnie z art. 77 akapit czwarty regulaminu pracowniczego, a w szczególności zgodnie z regułą minimum socjalnego, przy obliczaniu wysokości emerytury uwzględniane będą tylko lata służby przepracowane w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W związku z tym lata uprawniające do emerytury, które uzyskali z tytułu przeniesienia ich uprawnień, nie wpłynęły, ich zdaniem, na wysokość ich przyszłych emerytur. Wnoszący odwołanie podkreślili, że gdyby OUZU należycie poinformował ich o istnieniu minimalnej kwoty emerytury, która powinna odpowiadać co najmniej 4% kwoty minimum socjalnego za każdy rok służby, zrezygnowaliby z przeniesienia nabytych wcześniej uprawnień emerytalnych, zachowując jednocześnie swoje krajowe uprawnienia emerytalne, które pozwalały im, w danym wypadku, na pobieranie emerytur krajowych (zaskarżony wyrok, pkt 41).

28 Wnoszący odwołanie uważali, iż OUZU dopuścił się zawinionego działania poprzez niedostarczenie im wystarczających informacji, że w ich konkretnych przypadkach doliczone lata uprawniające do emerytury, które mogli uzyskać na podstawie art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, nie będą miały wpływu na wysokość ich przyszłych emerytur. Wystąpili zatem do

OUZU o odszkodowanie z tytułu szkody majątkowej w wysokości odpowiadającej wartości krajowych uprawnień emerytalnych przeniesionych do systemu emerytalnego Unii, w ich ocenie na marne. Kwoty roszczeń wraz z odsetkami za zwłokę wynosiły: w przypadku J. Barrosa Truty 61 121,08 EUR; w przypadku M. Forliego łącznie 129 440,98 EUR; w przypadku C. Galantego łącznie 76 324,29 EUR; w przypadku B. Gardela łącznie 99 565,13 EUR (zaskarżony wyrok, pkt 42).

29 Pismem z dnia 3 września 2014 r. dyrektor generalny, działający w charakterze OUZU, „wyrażając ubolewanie, że [wnoszący odwołanie] znaleźli się w tej sytuacji", oddalił ich wnioski z dnia 16 kwietnia 2014 r. Z tej decyzji odmownej wynika, że OUZU nie dopuścił się zawinionego działania w zakresie kompletności informacji, które udzielił wnoszącym odwołanie w przedłożonych odpowiednio każdemu z nich propozycjach doliczenia lat uprawniających do emerytury (zaskarżony wyrok, pkt 43).

30 Dyrektor generalny podkreślił w szczególności, że nie było żadnej wątpliwości co do faktu, że gdyby wnoszący odwołanie zareagowali na propozycję – sformułowaną „w sposób dość bezpośredni" w pismach towarzyszących omawianym propozycjom doliczenia lat uprawniających do emerytury – żeby skontaktowali się z Wydziałem Praw Regulaminowych, uzyskaliby wyjaśnienia dotyczące mechanizmu związanego z regułą minimum socjalnego i, jak to się zazwyczaj dzieje w takich przypadkach, administracja przeprowadziłaby symulacje wysokości przyszłych emerytur w przypadku przeniesienia lub bez przeniesienia, co pokazałoby, jaki skutek ma zastosowanie reguły minimum socjalnego w ich przypadku (zaskarżony wyrok, pkt 44).

31 Dyrektor generalny wyjaśnił, że w każdym razie ocena, czy ewentualnie warto dokonać przeniesienia uprawnień emerytalnych nabytych w ramach systemu krajowego, pozostawiała wątpliwości, między innymi dlatego, że opierała się na zasadach, w tym regulaminowych, które z biegiem czasu mogą się zmieniać. Podkreślił, że nie jest więc wykluczone, że w trakcie swojej kariery zawodowej każdy z wnoszących odwołanie podlegałby innej siatce płac, takich jak grupa funkcyjna pracowników kontraktowych lub urzędników i personelu tymczasowego. Podobnie prawodawca Unii mógłby rozważyć w przyszłości zmianę wysokości minimum socjalnego, natomiast na szczeblu krajowym mogłyby zostać wprowadzone przepisy zapobiegające kumulacji (zaskarżony wyrok, pkt 45).

32 Dyrektor generalny doszedł do wniosku, że „[w] takich okolicznościach wybór, czy przenieść uprawnienia emerytalne, [opierał się] na podziale obowiązków, w ramach którego administracja [pozostawała] do dyspozycji zainteresowanego i na jego żądanie [dostarczała] posiadane przez siebie informacje lub te, które [mogła] uzyskać, zaś zainteresowany, ze swej strony, jako główny zainteresowany, przed dokonaniem wyboru, [upewniał się], że posiada pełną i prawidłową informację" (zaskarżony wyrok, pkt 46).

33 W dniu 21 listopada 2014 r. wnoszący odwołanie w pismach sformułowanych praktycznie identycznie, złożyli w trybie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego zażalenia na decyzję dyrektora generalnego z dnia 3 września 2014 r. oddalającą ich wnioski z dnia 16 kwietnia 2014 r. (zaskarżony wyrok, pkt 47).

34 Decyzjami z dnia 17 czerwca 2015 r., zredagowanymi w identyczny sposób, Komitet ds. Zażaleń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oddalił powyższe zażalenia (zaskarżony wyrok, pkt 48).

Postępowanie w pierwszej instancji i zaskarżony wyrok

35 W dniu 25 września 2015 r. wnoszący odwołanie wnieśli do Sądu do spraw Służby Publicznej skargę, zarejestrowaną pod sygnaturą F-126/15, w której, tytułem żądania głównego, żądali nakazania Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej przelania na krajowe fundusze emerytalne lub ubezpieczeniowe odpowiednio kwot: 61 121,08 EUR w przypadku J. Barrosa Truty, 129 440,98 EUR w przypadku M. Forliego, 76 324,29 EUR w przypadku C. Galantego oraz 99 565,13 EUR w przypadku B. Gradela. Tytułem ewentualnym wnoszący odwołanie zażądali zasądzenia od Trybunału

Sprawiedliwości Unii Europejskiej wypłaty im tych kwot. Tytułem dalszego żądania ewentualnego wnoszący odwołanie wnosili do Sądu do spraw Służby Publicznej o stwierdzenie, że Trybunał Sprawiedliwości dopuścił się zawinionego działania przy przenoszeniu praw do emerytury krajowej nabytych przez nich wcześniej. Wreszcie wnoszący odwołanie zażądali obciążenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej kosztami postępowania.

36 W zaskarżonym wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej, tytułem żądania głównego, odrzucił skargę jako niedopuszczalną. W szczególności stwierdził, że zachowanie zarzucane w niniejszej sprawie OUZU, a mianowicie nieudzielenie wnoszącym odwołanie wystarczających informacji przy przekazywaniu im propozycji doliczenia lat uprawniających do emerytury, nie może zostać oddzielone od postępowania, które doprowadziło do wydania ostatecznych decyzji o doliczeniu lat uprawniających do emerytury, a które obejmuje kilka etapów (zaskarżony wyrok, pkt 66). Tymczasem, ponieważ ostateczne decyzje OUZU o doliczeniu lat uprawniających do emerytury w systemie emerytalnym Unii Europejskiej w następstwie przeniesienia uprawnień emerytalnych nabytych wcześniej przez wnoszących odwołanie, stanowiły akty niekorzystne, można je było zaskarżyć w drodze zażalenia na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego oraz, w razie potrzeby, skargą na podstawie art. 270 TFUE i art. 91 ust. 2 regulaminu pracowniczego (zaskarżony wyrok, pkt 67). Na poparcie takiej skargi wnoszący odwołanie mogli powołać się na to, że zgoda, którą wyrazili na propozycję doliczenia lat uprawniających do emerytury, była obarczona wadą polegającą na rzekomym braku informacji ze strony OUZU. Zdaniem Sądu do spraw Służby Publicznej zachowanie to wiązało się z czynnościami podejmowanymi w trakcie postępowania zmierzającego do wydania decyzji końcowych w przedmiocie doliczenia lat uprawniających do emerytury dotyczących wnoszących odwołanie i nie może zatem być przedmiotem niezależnej skargi, skutkiem czego musiało zostać zaskarżone w ramach ewentualnej skargi na powyższe decyzje końcowe (zaskarżony wyrok, pkt 68).

37 Przypominając, z jednej strony, orzecznictwo, zgodnie z którym urzędnik lub pracownik, który nie zaskarżył aktów dla niego niekorzystnych poprzez wniesienie w stosownym czasie zażalenia, a następnie skargi o stwierdzenie nieważności, nie może naprawić tego zaniechania i zapewnić sobie w ten sposób nowego terminu do wniesienia skargi za pomocą złożonej później skargi o odszkodowanie, której wyraźnym celem jest uzyskanie identycznego wyniku finansowego jak ten, który wynikałby ze złożenia w stosownym czasie skargi o stwierdzenie nieważności tych aktów (zob. zaskarżony wyrok, pkt 60–63 i przytoczone tam orzecznictwo), a z drugiej strony, że wnoszący odwołanie nie zakwestionowali zgodności z prawem ostatecznych decyzji wymienionych w pkt 36 powyżej, Sąd orzekł o niedopuszczalności skargi.

38 Tytułem uzupełnienia, Sąd do spraw Służby Publicznej zbadał przedłożony mu wniosek również co do istoty. Po pierwsze, po przypomnieniu warunków powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii (zaskarżony wyrok, pkt 72), Sąd stwierdził, że „nawet jeżeli OUZU dołożyłby najlepszych starań i sformułował swoje propozycje doliczenia lat uprawniających do emerytury, zwracając uwagę zainteresowanych pracowników kontraktowych na treść art. 77 akapit czwarty regulaminu pracowniczego, nie można rozsądnie oczekiwać od dochowującej należytej staranności administracji, która, jak w niniejszej sprawie, w latach 2008–2010 rozpatrzyła setki wniosków o przeniesienie uprawnień emerytalnych, aby formułowała każdą z tych propozycji w ten sposób, że przewidziane zostaną konsekwencje dla każdego z zainteresowanych urzędników i pracowników w odniesieniu do przeniesienia ich uprawnień emerytalnych” (zaskarżony wyrok, pkt 74). Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdził zatem, że OUZU mógł w niniejszym przypadku wywiązać się ze swojego obowiązku staranności, z poszanowaniem zasady dobrej administracji (zaskarżony wyrok, pkt 75).

39 W tym względzie, z jednej strony, Sąd do spraw Służby Publicznej uwzględnił również fakt, że wnoszący odwołanie „szybko złożyli wniosek o przeniesienie do systemu emerytalnego Unii swoich krajowych uprawnień emerytalnych, a następnie rzeczone wnioski potwierdzili”, „lecz nie uznali za stosowne skontaktować się wcześniej z organem w celu uzyskania wyjaśnień na temat decyzji każdego

z nich", gdy tymczasem OUZU w swoich propozycjach zachęcił ich do kontaktu z nim „[w] celu uzyskania wyjaśnień dotyczących obliczania i omówienia konsekwencji związanych z ewentualnym przeniesieniem" (zaskarżony wyrok, pkt 75, 76).

40 Z drugiej strony, Sąd do spraw Służby Publicznej przypomniał w tym względzie, że zgodnie z orzecznictwem każdy urzędnik powinien znać regulamin pracowniczy, a w szczególności zasady regulujące jego wynagrodzenie lub emeryturę (zob. zaskarżony wyrok, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo). W świetle tego orzecznictwa, przy jednoczesnym uwzględnieniu faktu, że „wnioskodawcy, biorąc pod uwagę funkcję każdego z nich, niekoniecznie [byli] najlepiej poinformowani w tym zakresie", Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdził, że brzmienie właściwych przepisów jest „stosunkowo jasne" oraz że powinno było „co najmniej skłonić wnoszących odwołanie do podniesienia [spornego tematu] z administracją" (zaskarżony wyrok, pkt 78).

41 Po drugie, Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdził, że wnoszący odwołanie nie wykazali rzeczywistego i pewnego charakteru podnoszonych szkód, które on sam zakwalifikował wyłącznie jako szkody majątkowe. Z jednej strony, Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdził tym samym, że wnoszący odwołanie „wciąż mają możliwości, aby kontynuować swoje kariery w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub innej instytucji Unii, a zatem nie można wykluczyć, że niektórzy z nich, a wręcz wszyscy, zostaną później zatrudnieni w charakterze członka personelu tymczasowego lub urzędnika, czyli w kategorii stanowisk, które umożliwiałyby im wówczas uzyskanie przyszłej emerytury w maksymalnej stawce 70% ostatniego wynagrodzenia podstawowego, przekraczającej kwotę wynikającą z zastosowania art. 77 akapit czwarty regulaminu pracowniczego". W takim przypadku „podjęcie decyzji o przeniesieniu uprawnień emerytalnych nie może wyrządzić [wnoszącym odwołanie] żadnej szkody" (zaskarżony wyrok, pkt 81).

42 Z drugiej strony, nie jest pewne, że w przypadku gdy zainteresowany osiągnie określony w przepisach wiek emerytalny, „zakres i warunki zastosowania reguły określonej w art. 77 akapit czwarty regulaminu pracowniczego będą z pewnością takie same", jak w chwili wydania zaskarżonego wyroku, „mając na uwadze, że prawodawca Unii może w każdej chwili zmienić prawa i obowiązki urzędników i pracowników Unii w drodze przyjętych na podstawie art. 336 TFUE rozporządzeń w sprawie zmian regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia innych pracowników, które znajdują zastosowanie, o ile nie zastrzeżono inaczej, do przyszłych skutków sytuacji powstałych na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów" (zob. zaskarżony wyrok, pkt 82 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 Wreszcie na podstawie art. 101 i 102 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, biorąc pod uwagę działania OUZU w niniejszej sprawie, w szczególności fakt, że na etapie odpowiedzi na zażalenie nie zwrócił on uwagi wnoszących odwołanie na niedopuszczalność ich wniosków o odszkodowanie, Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pokryje zarówno własne koszty, jak i koszty poniesione przez wnoszących odwołanie.

Postępowanie przed Sądem i żądania stron

44 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 września 2016 r. wnoszący odwołanie wnieśli niniejsze odwołanie. W dniu 20 grudnia 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej złożył odpowiedź na odwołanie.

45 Pisemny etap postępowania został zamknięty po złożeniu repliki w dniu 22 lutego 2017 r. i dupliki w dniu 20 kwietnia 2017 r.

46 Pismem z dnia 15 maja 2017 r. wnoszący odwołanie zwrócili się z uzasadnionym wnioskiem, na podstawie art. 207 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, o wysłuchanie ich w ramach ustnego etapu postępowania.

47 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd uwzględnił żądanie wnoszących odwołanie i otworzył ustny etap postępowania.

48 W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, który w niniejszej sprawie ma zastosowanie na mocy art. 213 § 1 tego regulaminu, w dniu 19 grudnia 2017 r. Sąd skierował do stron pytania wymagające odpowiedzi pisemnej. Strony udzieliły odpowiedzi na te pytania w wyznaczonym terminie.

49 Strony zostały wysłuchane w przedmiocie swoich żądań i odpowiedzi na pytania ustne Sądu na rozprawie w dniu 9 lutego 2018 r.

50 Wnoszący odwołanie wnoszą do Sądu o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku;

– orzeczenie co do istoty sprawy i zasądzenie od Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zapłaty kwot: 61 121,08 EUR w przypadku J. Barrosa Truty, 129 440,98 EUR w przypadku M. Forliego, 76 324,29 EUR w przypadku C. Galantego oraz 99 565,13 EUR w przypadku B. Gradela na rzecz „jakiegokolwiek funduszu lub zakładu ubezpieczeń w imieniu wnoszących odwołanie”;

– tytułem żądania ewentualnego, zasądzenie od Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zapłaty na rzecz wnoszących odwołanie powyższych kwot wraz z odsetkami w wysokości 3,1% w stosunku rocznym, począwszy od dnia przeniesienia ich uprawnień emerytalnych [do systemu emerytalnego Unii]”;

– obciążenie Trybunału Sprawiedliwości kosztami postępowania w obu instancjach.

51 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wnosi do Sądu o:

– odrzucenie odwołania jako częściowo niedopuszczalnego oraz oddalenie go jako częściowo bezzasadnego lub, tytułem żądania ewentualnego, oddalenie odwołania w całości jako bezzasadnego;

– obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

52 Na poparcie odwołania od zaskarżonego wyroku wnoszący odwołanie podnoszą dwa zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa polegającego na tym, że Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdził, tytułem żądania głównego, niedopuszczalność ich skargi. Zarzut drugi dotyczy istoty sporu, a w szczególności jest oparty na naruszeniu prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd do spraw Służby Publicznej, stwierdzając, tytułem uzupełnienia, z jednej strony, że w niniejszym przypadku OUZU nie dopuścił się zawinionego działania przy przekazywaniu propozycji doliczenia lat uprawniających do emerytury, a po drugie, że szkoda podnoszona przez wnoszących odwołanie jest jedynie hipotetyczna.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

53 Jak wynika z pism wnoszących odwołanie, w ramach zarzutu pierwszego zarzucają oni Sądowi do spraw Służby Publicznej, iż naruszył prawo, uznając, że skarga wniesiona w pierwszej instancji powinna zostać uznana za niedopuszczalną. Twierdzą oni ponadto, że przed Sądem do spraw Służby Publicznej podnosili nie tylko doznanie szkody majątkowej, lecz również krzywdy.

54 W tym względzie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej twierdzi, że ponieważ krzywda nie była podnoszona w pierwszej instancji, jakiekolwiek związane z nią argumenty powinny zostać odrzucone jako niedopuszczalne. Należy zatem najpierw dokładnie zbadać charakter szkody podnoszonej przez wnoszących odwołanie w pierwszej instancji.

W przedmiocie charakteru szkody podnoszonej przez wnoszących odwołanie w pierwszej instancji

55 Jak słusznie twierdzi Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z orzecznictwem umożliwienie stronie podniesienia po raz pierwszy przed Sądem zarzutów i argumentów, które nie zostały podniesione przed Sądem do spraw Służby Publicznej, byłoby równoznaczne z pozwoleniem na przedłożenie Sądowi, którego właściwość w zakresie odwołań jest ograniczona, sporu o szerszym zakresie niż spór, który rozstrzygał Sąd do spraw Służby Publicznej. W ramach odwołania właściwość Sądu ogranicza się zatem do oceny rozstrzygnięcia prawnego w kwestii zarzutów, które były rozpatrywane w pierwszej instancji (zob. wyrok z dnia 13 maja 2016 r., CX/Komisja, T-496/15 P, EU:T:2016:305, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 W niniejszym przypadku, jak wynika z akt sprawy w pierwszej instancji, w swoich pismach wnoszący odwołanie żądali wyłącznie naprawienia szkody majątkowej, a przed Sądem do spraw Służby Publicznej nie podnosili argumentu dotyczącego krzywdy, której ewentualnie mieliby doznać. Należy bowiem stwierdzić, że w skardze wniesionej do Sądu do spraw Służby Publicznej wnoszący odwołanie odnosili się wyłącznie do utraty kwoty odpowiadającej ich uprawnieniom emerytalnym przeniesionym na rzecz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

57 Ponadto, w przeciwieństwie do tego, co twierdzą wnoszący odwołanie w pkt 27 repliki, Sąd do spraw Służby Publicznej w żaden sposób nie stwierdził, żeby ich szkoda choćby częściowo wynikała ze stanu niepewności, w którym, jak twierdzą, się znajdują. Wręcz przeciwnie, podobnie jak zrobił to Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, stwierdzić należy, że w pkt 80 zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazano, że „szkody podnoszone przez [wnoszących odwołanie] mają charakter majątkowy".

58 Prawdą jest, że w pierwszej instancji wnoszący odwołanie twierdzili, że ich skarga była skargą „o ustalenie, gdyż [miała na celu] ustalenie przez sąd Unii, że Trybunał dopuścił się zawinionego działania, i uzyskanie ewentualnego odszkodowania". W tym względzie wnoszący odwołanie powoływali się, z jednej strony, na wyroki: z dnia 1 lutego 1979 r., Deshormes/Komisja (17/78, EU:C:1979:24); z dnia 26 lutego 2015 r., Planet/Komisja (C-564/13 P, EU:C:2015:124); a z drugiej strony, na opinię rzecznik generalnej J. Kokott w sprawie Planet/Komisja (C-564/13 P, EU:C:2014:2352).

59 Jednakże, jak wynika z pkt 114 i nast. skargi złożonej w pierwszej instancji, wniosek wnoszących odwołanie o ustalenie nie został oparty na zarzutach odnoszących się do rzekomej krzywdy, lecz na sytuacji, w której „nie zostało orzeczone, że utrata przeniesionych praw [była] na tym etapie definitywna". Wniosek ten nie dotyczył bowiem charakteru szkody, na którą powoływali się wnoszący odwołanie, ale zmierzał raczej do stwierdzenia przez Sąd, że [OUZU] dopuścił się zawinionego działania. Nie można zatem uznać, że wniosek zawierał żądanie naprawienia krzywdy, jaką mieli ponieść wnoszący odwołanie.

60 W świetle powyższego nie ma tu zatem zastosowania orzecznictwo, na które powołują się wnoszący odwołanie, a które ich zdaniem może potwierdzać możliwość wniesienia do sądu Unii powództwa o ustalenie (zob. pkt 58 powyżej).

61 W związku z tym należy stwierdzić, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 55 powyżej, że żądania odszkodowawcze wnoszących odwołanie należy uznać za niedopuszczalne w zakresie, w jakim zostały po raz pierwszy podniesione dopiero przed Sądem oraz w jakim dotyczą zadośćuczynienia za krzywdę, jaką mieli ponieść wnoszący odwołanie.

62 Należy zatem stwierdzić, co wynika z rozważań przedstawionych w pkt 55–61 powyżej, że żądania wysunięte przez wnoszących odwołanie w pierwszej instancji dotyczyły naprawienia szkód wyłącznie majątkowych.

63 Następnie należy zbadać argumenty wnoszących odwołanie zmierzające do podważenia niedopuszczalności skargi, co tytułem głównym orzekł w zaskarżonym wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej.

W przedmiocie niedopuszczalności żądań wysuniętych przez wnoszących odwołanie w pierwszej instancji i dotyczących naprawienia szkód majątkowych

64 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że w systemie środków zaskarżenia ustanowionym w art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego skarga odszkodowawcza jest dopuszczalna jedynie wtedy, gdy wcześniej zostało przeprowadzone postępowanie poprzedzające wniesienie skargi zgodnie z postanowieniami regulaminu pracowniczego (postanowienie z dnia 24 marca 1998 r., Meyer i in./Trybunał Sprawiedliwości, T-181/97, EU:T:1998:64, pkt 21).

65 Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi o odszkodowanie różni się w zależności od tego, czy szkoda, o której naprawienie wystąpiono, wynika z aktu niekorzystnego w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, czy też z takiego zachowania administracji, które nie ma charakteru decyzyjnego. W pierwszym przypadku zainteresowany powinien w przepisanym terminie wystąpić do organu powołującego z zażaleniem na sporny akt. Natomiast w drugim przypadku procedura administracyjna powinna rozpocząć się od złożenia wniosku o odszkodowanie w trybie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego, a w razie potrzeby jej kolejnym etapem powinno być wniesienie zażalenia na decyzję o odmowie przyznania odszkodowania (zob. wyrok z dnia 6 listopada 1997 r., Liao/Rada, T-15/96, EU:T:1997:169, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

66 Ponadto zgodnie z orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności i skarga o odszkodowanie są niezależnymi od siebie środkami zaskarżenia. Ponieważ art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego nie dokonują rozróżnienia pomiędzy tymi dwoma środkami zaskarżenia, zarówno jeśli chodzi o postępowanie administracyjne, jak i sądowe, ze względu na autonomię tych różnych środków prawnych urzędnik może wybrać jeden lub drugi, albo też obydwa łącznie, pod warunkiem zwrócenia się do sądu Unii w terminie trzech miesięcy po odmownym rozstrzygnięciu zażalenia (zob. wyrok z dnia 24 stycznia 1991 r., Latham/Komisja, T-27/90, EU:T:1991:5, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 6 lutego 2007 r., Wunenburger/Komisja, T-246/04 i T-71/05, EU:T:2007:34, pkt 46).

67 Jednakże od tej zasady w orzecznictwie został wprowadzony wyjątek, wówczas gdy skarga o odszkodowanie posiada ścisły związek ze skargą o stwierdzenie nieważności, która zresztą będzie lub powinna być uznana za niedopuszczalną. W związku z tym żądania odszkodowawcze są niedopuszczalne, gdy skarga o odszkodowanie zmierza wyłącznie do naprawienia skutków aktu, którego stwierdzenia nieważności żądano, a który mógłby zostać lub zostałby uznany za niedopuszczalny, zwłaszcza gdy skarga o odszkodowanie ma na celu jedynie zrekompensowanie utraty wynagrodzenia, która nie wystąpiłaby, jeżeli skarga o stwierdzenie nieważności mogłaby zostać lub zostałaby uwzględniona (zob. podobnie wyroki: z dnia 24 stycznia 1991 r., Latham/Komisja, T-27/90, EU:T:1991:5, pkt 37, 38 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 6 lutego 2007 r., Wunenburger/Komisja, T-246/04 i T-71/05, EU:T:2007:34, pkt 47). Zgodnie z tym orzecznictwem urzędnik lub pracownik, który nie zaskarżył niekorzystnych dla niego aktów poprzez wniesienie w stosownym czasie zażalenia, a następnie skargi o stwierdzenie nieważności, nie może naprawić tego zaniechania i zapewnić sobie w ten sposób – w drodze złożonego później wniosku o odszkodowanie, którego celem jest wyraźnie uzyskanie wyniku finansowego identycznego z tym, który wynikałby ze

złożenia w przepisanym terminie wniosku o stwierdzenie nieważności tych aktów – nowego terminu na wniesienie skargi (zob. postanowienie z dnia 20 marca 2014 r., Michel/Komisja, F-44/13, EU:F:2014:40, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

68 W tym względzie z orzecznictwa wynika, że gdy obie skargi, a mianowicie, po pierwsze, skarga o stwierdzenie nieważności, a po drugie, skarga o odszkodowanie, wynikają z różnych aktów lub działań administracji, skargi o odszkodowanie nie można utożsamiać ze skargą o stwierdzenie nieważności, nawet jeśli obie skargi prowadzą do tego samego wyniku finansowego dla skarżącego (zob. wyrok z dnia 24 stycznia 1991 r., Latham/Komisja, T-27/90, EU:T:1991:5, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 Ponadto w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 13 października 2015 r., Komisja/Cocchi i Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777), w której wnoszący odwołanie wnosili o stwierdzenie nieważności propozycji doliczenia lat uprawniających do emerytury, takich jak te, które zostały skierowane do wnoszących odwołanie w niniejszej sprawie, Sąd uznał, że taka propozycja nie stanowi aktu niekorzystnego w rozumieniu art. 91 ust. 1 regulaminu pracowniczego, ale zachowanie niemające charakteru decyzyjnego umożliwiające zainteresowanemu wniesienie skargi o naprawienie szkody poniesionej w wyniku tego zachowania (wyrok z dnia 13 października 2015 r., Komisja/Cocchi i Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, pkt 73, 74). Ponadto Sąd uznał, że biorąc pod uwagę okoliczność, że aby uprawnienia emerytalne zainteresowanej osoby nabyte wcześniej w systemie innym niż system Unii zostały przeniesione do systemu emerytalnego Unii, niezbędne jest wyrażenie przez osobę zainteresowaną zgody, należało uznać, że jeżeli wyraziła ona zgodę na rzeczone przeniesienie, dając wiarę propozycji doliczenia lat uprawniających do emerytury, a która to propozycja w wyniku zawinionego działania danej instytucji okazała się błędna i myląca, zgoda taka może zostać uznana za wadliwą, co otworzy zainteresowanemu drogę do żądania stwierdzenia nieważności decyzji wydanej w następstwie tego przeniesienia w celu odwrócenia skutków tego przeniesienia (wyrok z dnia 13 października 2015 r., Komisja/Cocchi i Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, pkt 75, 76).

70 Jednakże z wyroku z dnia 13 października 2015 r., Komisja/Cocchi i Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777) nie można wywieść – wówczas gdy rzekomo zawinione zachowanie instytucji jest związane z postępowaniem takim jak postępowanie w sprawie przeniesienia praw rozpatrywane w niniejszej sprawie i może mieć wpływ na zgodę zainteresowanego – że w ramach wniosku o odszkodowanie zainteresowany nie może w żadnym wypadku powołać się na szkodę, jaką miałby ponieść z powodu tego zachowania.

71 W szczególności taka interpretacja orzecznictwa przytoczonego w pkt 70 powyżej spowodowałaby nadmierne ograniczenie prawa wnoszących odwołanie do wniesienia skargi o naprawienie szkody, którą, jak twierdzą, ponieśli. Skutkiem wyroku stwierdzającego nieważność decyzji o przeniesieniu krajowych uprawnień emerytalnych wnoszących odwołanie byłoby bowiem wyeliminowanie z mocą wsteczną aktów, które co do zasady wywołują dla wnoszących odwołanie skutki pozytywne, ponieważ w wyniku omawianego przeniesienia zostają doliczone im lata uprawniające do emerytury.

72 Tymczasem w omawianej sprawie wnoszący odwołanie nie podważają skutków powyższych decyzji jako takich, a mianowicie przeniesienia ich krajowych uprawnień emerytalnych i doliczenia lat uprawniających do emerytury, ale zachowanie administracji, która nie wskazała im, że takie przeniesienie nie wywoła wszystkich skutków, jakich się spodziewali. W związku z tym celem skargi złożonej przez wnoszących odwołanie w pierwszej instancji nie jest usunięcie skutków decyzji o przeniesieniu, ale naprawienie szkody, jaką ich zdaniem ponieśli w związku z tym, że sporne przeniesienia nie wywołały w ich sytuacji prawnej wszystkich oczekiwanych skutków, na które liczyli.

73 W konsekwencji Sąd do spraw Służby Publicznej powinien był zbadać, czy skarga wnoszących odwołanie zmierza wyłącznie do naprawienia skutków decyzji o doliczeniu lat uprawniających do emerytury, czy też, w szczególności, przedmiotem tej skargi nie było uzyskanie wyniku finansowego identycznego z tym, który uzyskano by wskutek złożenia w odpowiednim czasie skargi o stwierdzenie nieważności tych decyzji.

74 Należy stwierdzić, że w niniejszym przypadku nie ma to miejsca, wbrew temu, co stwierdzono w zaskarżonym wyroku.

75 W tym względzie należy wskazać na wstępie, że celem decyzji w sprawie doliczenia lat uprawniających do emerytury wnoszących odwołanie jest uznanie szeregu lat uprawniających do emerytury w wyniku takich przeniesień.

76 Nie można wprawdzie wykluczyć, że liczba lat uprawniających do emerytury uznana w decyzji o doliczeniu może być niższa niż ta, której spodziewali się wnoszący odwołanie i, w tym zakresie, omawiane decyzje mogły być dla nich niekorzystne.

77 Jednakże nie miało to miejsca w niniejszej sprawie. W istocie w swoich żądaniach odszkodowawczych wnoszący odwołanie nie dążyli do uzyskania naprawienia szkody, jaką mieli ponieść wskutek uznania tych lat, ale szkody, która miała wynikać z faktu, że pomimo tego uznania nie mogli ani liczyć na wyższą emeryturę, ani oczekiwać zwrotu kapitału odpowiadającego ich krajowym uprawnieniom emerytalnym, przeniesionym obecnie do systemu emerytalnego Unii.

78 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z pkt 9 repliki w postępowaniu w pierwszej instancji „wnoszący odwołanie nie mieli żadnego interesu w stwierdzeniu nieważności decyzji potwierdzających przeniesienie, ponieważ nie [różniły] się one od propozycji, na które wyrazili oni swoją zgodę” i że „[z]atem skoro otrzymali dokładnie to, o co wnosili, a przeniesiony kapitał został prawidłowo zaliczony, te decyzje […] [były] zgodne z prawem”.

79 W konsekwencji nie można uznać, że skarga wniesiona w pierwszej instancji ma na celu wyłącznie naprawienie odpowiednich skutków decyzji o doliczeniu lat uprawniających do emerytury w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 67 i 68 powyżej.

80 Co prawda w głównym żądaniu zgłoszonym w pierwszej instancji wnoszący odwołanie żądali zapłaty na rzecz jakiegokolwiek krajowego funduszu emerytalnego lub ubezpieczeniowego kwot odpowiadających ich krajowym uprawnieniom emerytalnym, które zostały przeniesione do systemu emerytalnego Unii (zob. pkt 35 powyżej).

81 Jednakże należy stwierdzić, że nawet gdyby uznać, że główne żądanie wnoszących odwołanie miało na celu uzyskanie wyniku finansowego identycznego z tym, który wynikałby ze stwierdzenia nieważności spornych decyzji, to już nie jest tak w przypadku żądań, które przedstawili tytułem ewentualnym. W istocie stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji nie może w żadnym razie prowadzić do wypłaty wnoszącym odwołanie kwot odpowiadających ich uprawnieniom emerytalnym, lecz jedynie do wyeliminowania, ex tunc, spornych decyzji o przeniesieniu i ich skutków, a mianowicie doliczenia lat uprawniających do emerytury zasadniczo korzystnego dla wnoszących odwołanie, a którego nie można oderwać od przeniesienia ich krajowych uprawnień emerytalnych do systemu emerytalnego Unii.

82 Uwzględniając całość powyższych rozważań, należy stwierdzić, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo, odrzucając, tytułem żądania głównego, skargę wnoszących odwołanie jako niedopuszczalną.

83 Należy zatem zbadać, w świetle drugiego zarzutu podniesionego przez wnoszących odwołanie, wnioski, do których doszedł Sąd do spraw Służby Publicznej tytułem uzupełnienia.

W przedmiocie zarzutu drugiego

84 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie służby publicznej powstanie odpowiedzialności Unii jest uzależnione od łącznego spełnienia szeregu przesłanek, a mianowicie bezprawności zachowania zarzucanego instytucjom, rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego między zarzucanym postępowaniem a podnoszoną szkodą (wyrok z dnia 16 grudnia 1987 r., Delauche/Komisja, 111/86, EU:C:1987:562, pkt 30; zob. także wyrok z dnia 12 lipca 2012 r., Komisja/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, pkt 102 i przytoczone tam orzecznictwo).

85 Trzy przesłanki określone w pkt 84 powyżej mają charakter kumulatywny, co oznacza, że gdy jedna z nich nie jest spełniona, odpowiedzialność Unii nie powstaje (zob. wyrok z dnia 17 maja 2017 r., PG/Frontex, T-583/16, niepublikowany, EU:T:2017:344, pkt 97 i przytoczone tam orzecznictwo).

86 Wynika z tego, że nawet przy założeniu, że stwierdzono uchybienie instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii, odpowiedzialność Unii może skutecznie powstać dopiero wówczas, gdy strona skarżąca zdołała wykazać rzeczywisty charakter swojej szkody (zob. wyrok z dnia 29 września 2005 r., Napoli Buzzanca/Komisja, T-218/02, EU:T:2005:343, pkt 98 i przytoczone tam orzecznictwo).

87 To w świetle powyższych rozważań należy rozpatrzyć drugi zarzut wnoszących odwołanie, który dzieli się na dwie części. W ramach pierwszej części owego zarzutu wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo, orzekając, że zachowania OUZU nie można uznać za zawinione. W drugiej części tego zarzutu wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo, uznając, że szkoda, którą, jak twierdzą, ponieśli, nie była rzeczywista i pewna.

88 Należy rozstrzygnąć w pierwszej kolejności drugą część niniejszego zarzutu.

89 W ocenie wnoszących odwołanie sama okoliczność, że nie osiągnęli jeszcze ustawowego wieku emerytalnego, a zatem nie wiedzą, czy przeniesienie ich uprawnień emerytalnych przyniesie im korzyść, nie ma znaczenia w odniesieniu do oceny ostatecznego charakteru szkody, którą podnoszą na poparcie swojej skargi. Twierdzą oni w tym względzie, że stracili już uprawnienia krajowe, a ich sytuacja jest obecnie niepewna. Zdaniem wnoszących odwołanie szkoda ta wynika z nieprawidłowych i niekompletnych informacji otrzymanych w ramach postępowania w sprawie przeniesienia ich uprawnień krajowych i ma charakter ostateczny.

90 Ponadto sama możliwość ewentualnej zmiany art. 77 akapit czwarty regulaminu pracowniczego, a nawet jego uchylenie, jest pozbawiona znaczenia w odniesieniu do oceny bezprawności zachowania zarzucanego OUZU, gdyż przepis ten obowiązywał w chwili przekazania wnoszącym odwołanie propozycji zaliczenia dotyczących ich lat wysługi emerytalnej.

91 Wnoszący odwołanie podnoszą, że poniesiona przez nich szkoda majątkowa jest pewna, ponieważ reguła minimum socjalnego „nie ma zastosowania pomocniczo, lecz stanowi zabezpieczenie, które ma zastosowanie do wszelkich obliczeń emerytury pracownika”. Tak więc „nie można stwierdzić, że doliczenie lat uprawniających do emerytury […] będzie miało większe znaczenie niż ta podstawowa reguła o charakterze socjalnym”. Zdaniem wnoszących odwołanie nie można wykazać, że ich krajowe uprawnienia emerytalne będą miały wpływ na wysokość ich emerytury. Powołują się oni w tym względzie na pkt 27 i 28 wyroku z dnia 6 października 2016 r., Adrien i in. (C-466/15, EU:C:2016:749) dotyczącego zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących.

92 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie zgadza się z argumentacją wnoszących odwołanie.

93 Należy w tej kwestii przypomnieć, że szkoda, której naprawienia żąda się w ramach skargi o odszkodowanie, musi być rzeczywista i pewna (zob. wyrok z dnia 21 lutego 2008 r., Komisja/Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

94 Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie ma przeszkód, aby zainteresowane strony zwróciły się do sądu Unii o ustalenie odpowiedzialności Unii za szkody nieuchronne i dające się przewidzieć z dostateczną pewnością, nawet jeśli szkody nie można jeszcze dokładnie oszacować (zob. podobnie wyrok z dnia 14 stycznia 1987 r., Zuckerfabrik Bedburg i in./Rada i Komisja, 281/84, EU:C:1987:3, pkt 14 i przytoczone tam orzecznictwo). W takim przypadku, jeżeli stwierdzono, że zainteresowani z pewnością znaleźliby się w lepszej sytuacji, gdyby strona pozwana nie dopuściła się zarzucanego jej uchybienia, należy uznać, że istnienia podnoszonej przez nich szkody nie można uznać za hipotetyczne lub czysto ewentualne (zob. podobnie wyrok z dnia 9 listopada 2006 r., Agraz i in./Komisja, C-243/05 P, EU:C:2006:708, pkt 42).

95 W niniejszej sprawie występują elementy obliczenia uprawnień emerytalnych wnoszących odwołanie, które pozostają dziś, aż do likwidacji tych praw, niepewne. Tymczasem te elementy będą miały zasadnicze znaczenie, w szczególności, dla stosowania, w ich przypadku, reguły minimum socjalnego.

96 Z jednej strony bowiem nie ma obecnie pewności co do wysokości ostatniego wynagrodzenia podstawowego, które otrzymają wnoszący odwołanie przed swoim przejściem na emeryturę. Jak stwierdził Sąd do spraw Służby Publicznej w pkt 81 zaskarżonego wyroku, nie można wykluczyć, że wnoszący odwołanie uzyskają w przyszłości zatrudnienie w charakterze członka personelu tymczasowego lub urzędnika, co wyłączałoby stosowanie wobec nich reguły minimum socjalnego.

97 Co więcej, nie jest wykluczone, że miesięczne wynagrodzenie podstawowe dla grupy funkcyjnej, do której należą wnoszący odwołanie, zostanie podwyższone, co może mieć dla zainteresowanych takie same konsekwencje, a mianowicie wyłączenie ich z zakresu stosowania reguły minimum socjalnego. Ponadto w swoich odpowiedziach z dnia 17 stycznia 2018 r. na pytania zadane przez Sąd sami wnoszący odwołanie podkreślają, że w siódmym i ostatnim szczeblu w grupie 3 wynagrodzenie podstawowe pracownika kontraktowego GF I, takiego jak wnoszący odwołanie, jest wyższe od wynagrodzenia podstawowego członka personelu AST 1/1, co wyłączałoby takiego pracownika z zakresu stosowania reguły minimum socjalnego. Z tego stwierdzenia wynika, że chociaż miesięczne wynagrodzenie podstawowe dla grupy funkcyjnej, do której należą wnoszący odwołanie nie zostanie podwyższone, a wnoszący odwołanie nie przedstawili argumentów pozwalających na wykluczenie takiej możliwości, to możliwe jest, że w momencie likwidacji praw emerytalnych ci ostatni znajdą się w takiej sytuacji zawodowej na rynku pracy, która umożliwi im uniknięcie stosowania reguły minimum socjalnego.

98 Z drugiej strony, liczba lat przepracowanych w instytucjach Unii przez wnoszących odwołanie w momencie przejścia na emeryturę również jest niepewna na tym etapie. Nie można bowiem wykluczyć, że chwila, w której wnoszący odwołanie zdecydują się przejść na emeryturę, również będzie miała wpływ na obliczenie ostatecznej kwoty emerytury.

99 Stwierdzenia te są wystarczające, by uznać, że szkoda podnoszona przez wnoszących odwołanie, zresztą wyłącznie majątkowa (zob. pkt 55–63 powyżej) nie jest szkodą pewną w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 93 powyżej.

100 W każdym razie, jak zostało to wskazane przez Sąd do spraw Służby Publicznej w pkt 82 zaskarżonego wyroku, nie jest pewne, że w przypadku przejścia na emeryturę wnoszących odwołanie i likwidacji ich uprawnień emerytalnych, zakres i warunki zastosowania art. 77 regulaminu pracowniczego, a w szczególności jego akapitów drugiego i czwartego, będą takie same jak w chwili wydania niniejszego wyroku.

101 Należy ponadto dodać, że nie można a priori wykluczyć, iż Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej przyjmie przepis analogiczny do art. 7 ust. 6 decyzji Komitetu Administracyjnego Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 17 października 2011 r. w sprawie ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących artykułów 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego (zob. pkt 9 powyżej), który byłby stosowany w przypadkach takich jak ten, w którym wnoszący odwołanie obawiają się znaleźć.

102 Z powyższego wynika, że przed likwidacją ich uprawnień emerytalnych i przed ewentualnym zastosowaniem, w ich przypadku, reguły minimum socjalnego, sama okoliczność, że – dokonując obliczeń opartych na hipotetycznych danych (zob. pkt 19 powyżej) – wnoszący odwołanie uważają, iż w momencie ich przyszłego przejścia na emeryturę zostanie uznane, że na marne przenieśli swoje uprawnienia emerytalne, nie wystarczy, aby wykazać rzeczywisty i pewny charakter szkody w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 93 powyżej ani aby wykazać, że szkoda była przewidywalna z wystarczającą pewnością, w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 94 powyżej. Obecnie jedynym faktem, który można jednoznacznie stwierdzić, jest to, że krajowe uprawnienia emerytalne wnoszących odwołanie zostały przekształcone w lata uprawniające do emerytury na podstawie decyzji o doliczeniu lat uprawniających do emerytury.

103 Nie zniknął bowiem kapitał odpowiadający krajowym uprawnieniom emerytalnym wnoszących odwołanie. Został on, po przeniesieniu, przekształcony w lata uprawniające do emerytury, które co do zasady, powinny zostać uwzględnione przy obliczaniu uprawnień emerytalnych wnoszących odwołanie. W konsekwencji, jak Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej słusznie stwierdził w pkt 41 dupliki, na tym etapie nie można uznać, że przeniesione prawa zostały przeniesione na marne.

104 W związku z tym, nawet gdyby uznać, że w chwili likwidacji uprawnień emerytalnych wnoszących odwołanie żaden przepis ustawowy lub wykonawczy nie doprowadzi do odzyskania przez nich przynajmniej części przeniesionego kapitału odpowiadającego latom uprawniającym do emerytury nieuwzględnionym przy obliczaniu emerytury za wysługę lat, wnoszącym odwołanie będą przysługiwać środki zaskarżenia, za pomocą których będą mogli podnosić „stratę” rzeczonego kapitału bez jego rekompensaty. W drodze skargi na akty dotyczące likwidacji ich uprawnień oraz obliczania wysokości ich emerytur – akty niekorzystne dla wnoszących odwołanie w zakresie, w jakim, w wyniku zastosowania reguły minimum socjalnego, nie uwzględniłby lat uprawniających do emerytury – mogą oni w razie potrzeby zakwestionować stosowanie reguły minimum socjalnego w ich konkretnych przypadkach, ponieważ takie stosowanie skutkowałoby nieuwzględnieniem, przy obliczaniu uprawnień emerytalnych, lat uprawniających do emerytury wynikających z przeniesienia krajowych uprawnień emerytalnych do systemu emerytalnego Unii.

105 Należy wreszcie przypomnieć, że nie można odmówić podmiotowi prawa możliwości wniesienia skargi opartej na bezpodstawnym wzbogaceniu Unii tylko na tej podstawie, że traktat FUE nie przewiduje wyraźnie trybu odwoławczego przeznaczonego dla tego rodzaju skargi. Jak bowiem orzekł już Trybunał, dokonywanie wykładni art. 268 i 340 TFUE w sposób, który wykluczałby tę możliwość, prowadziłoby do rezultatu sprzecznego z zasadą skutecznej ochrony sądowej, usankcjonowanej przez orzecznictwo Trybunału i potwierdzonej w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [zob. wyrok z dnia 16 grudnia 2008 r., Masdar (UK)/Komisja, C-47/07 P, EU:C:2008:726, pkt 47, 50 i przytoczone tam orzecznictwo].

106 W tym względzie nie można wykluczyć, że odmowa zwrócenia zainteresowanemu przez instytucję tej części kapitału z jego krajowych uprawnień emerytalnych przeniesionych do systemu emerytalnego Unii, która nie będzie uwzględniana w ramach likwidacji jego uprawnień emerytalnych, może doprowadzić do powstania nieuzasadnionego przysporzenia na rzecz tej instytucji części krajowych uprawnień emerytalnych likwidowanych na podstawie przeniesienia, które przecież zgodnie z orzecznictwem należą do danego pracownika, a zatem do bezpodstawnego wzbogacenia Unii (zob. analogicznie wyrok z dnia 30 stycznia 2003 r., Caballero Montoya/Komisja, T-303/00, T-304/00 i T-322/00, EU:T:2003:20, pkt 84 i przytoczone tam orzecznictwo).

107 Zważywszy na powyższe czynniki, które na obecnym etapie pozostają, jeśli chodzi o obliczenie kwoty emerytur, niepewne, a które to kwoty podczas likwidacji uprawnień emerytalnych zostaną przyznane wnoszącym odwołanie, należy stwierdzić, że szkoda, na którą ci ostatni powołują się w niniejszej sprawie, nie stanowi rzeczywistej i pewnej szkody w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 93 i 94 powyżej.

108 Wobec tego należy stwierdzić, że Sąd do spraw Służby Publicznej nie popełnił błędu, orzekając, iż szkoda podnoszona przez wnoszących odwołanie nie była rzeczywista i pewna. W świetle tego stwierdzenia należy oddalić drugą część niniejszego zarzutu oraz odwołanie w całości, bez potrzeby, w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 86 powyżej, badania pierwszej części zarzutu drugiego podniesionego przez wnoszących odwołanie.

W przedmiocie kosztów

109 Zgodnie z art. 211 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne lub jeżeli odwołanie jest zasadne i Sąd wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.

110 Artykuł 211 § 4 regulaminu stanowi, że w przypadku odwołań wniesionych przez urzędników Sąd może rozstrzygnąć o podziale kosztów między stronami, o ile wymagają tego względy słuszności.

111 Jak wynika z uzasadnienia niniejszego wyroku, wnoszący odwołanie przegrali sprawę w postępowaniu odwoławczym. Ponadto Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w swych żądaniach wyraźnie wniósł o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

112 Jednakże Sąd uważa, że słuszna ocena okoliczności sprawy, w szczególności w świetle kwestii podniesionych w niniejszym odwołaniu oraz faktu, że argumenty Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie zostały uwzględnione w zakresie pierwszego zarzutu wnoszących odwołanie, wymaga, aby wnoszący odwołanie pokryli jedną czwartą własnych kosztów, a Trybunał Sprawiedliwości, poza własnymi kosztami, pokrył trzy czwarte kosztów poniesionych przez wnoszących odwołanie.

Z powyższych względów

SĄD (izba ds. odwołań)

orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Wnoszący odwołanie pokrywają jedną czwartą własnych kosztów.

3) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony trzema czwartymi kosztów wnoszących odwołanie.

Van der Woude Kanninen Gratsias

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 18 września 2018 r.

Podpisy